Краса природи рідного краю (за поезією «Журба»)

З раннього дитинства в серці Л. Глібова виникло тепле почуття до народних пісень, любов до рідного краю. Майбутній письменник милувався красою української природи, знаходив у ній відгук на свої душевні переживання.

Його почуття відбивались у сповнених ліризмом поезіях, однією з яких є «Журба».

Витриманий у стилі народної пісні, цей твір близький до фольклору і своїм змістом. Поет милується красою природи рідного краю:

Стоїть гора високая,

Попід горою гай,

Зелений гай, густесенький,

Неначе справді рай.

Пейзаж виписаний поетом з надзвичайною зворушливістю, забарвлений лагідними тонами. За народною традицією, поет вживає зменшено-пестливі суфікси:

Під гаєм в'ється річечка:

Як скло вона блищить;

Долиною зеленою

Кудись вона біжить.

Цілком у народному стилі трактуються образи верб, сумних та замріяних дерев:

...три верби схилилися,

Мов журяться вони...

І все навкруги настільки прекрасне і проникливе, що надихає поета на роздуми над швидкоплинністю існування. Краса рідної природи пробуджує душу, а душа народжує пісню.